

Όποιος συλλάβη με τριτοκόμο
κάν τον κουμάδο, κόν την γαμπρό,
θά τον φορτώσω χροιά γαλέμα,
θά του κρεμάσω σταθή λιπαρό.

Και μέ την Σπάρτη γενναίος τάβαλα...
γιατί εί θέταξ και ποτα νεράβα...
Πότε κι' ο γέρος μέ πολεμά...
πότε σταθείς...
πότε σκαίης...
πότε της Σπάρτης οι Σολομοί.

Πην οι Καζάδες μας, πην τή Σαντζάκι,
σέρτε νά σβύσση τή Σπάρτη τή σάκι,
κι έσαι του τόκου μέλι άσπασί...
όχι κι' ή Σπάρτη σάν την Πικαρμύσσικι.

Έτε και πάλιν κούδες, Ελλάδας,
κι' ής Τούρκου βασιλείου...
μας βλάπουν είναι δόξα κίον...
εμπρός ή σάβλις... τάρτα τάρτα...

σε κάθε λόγγη περάστε ζώνικι,
τεκρούμα, φέσικι, ή ταπειρά.

Άνταπόκρισις εκείνων
των ήρώων των ζυλιών.

Έκ της Σπάρτης. — Μετά φαικί είδα και τον ποταμόν,
κι' ήπε μάλακι ζωμόν...
Είδα και τους μαγομένους... στην σκοποδαλή άσκουάντι,
δέν τους κίανουν χαλινοί,
μέτε νόμοι ταιρινοί,
φαιίνεται πώς μέ τους νόμους του Λυκούργου διοικουάντι.

Λυμπερόπουλος ό ρέντι; Σολομόν κατιδίωκι,
σάν νά λέμε μ' άλλους λόγους Κουροπέτιν και Κουρόκου.
Μάχη λόγου πώς θά γίγη, σίμαθ ής κυκλοφορεί
πώς' στό Μουαδάν ό κουμάδος σуетός υποχωρεί,
πλην ο Διμαρχος δέν παίζει και τον πόνου μωρόμα,
και φωνάζει' στους στρατούς του: κωνήγίτε τον, παιδίμα.

Έξήρουν άποαρμάνου
χαισάθ την Σαλαμάν,

και του Σολωμού τὸν ὕμνον
ἀναμέλῃς μεθ' ἡμῶν.

Ἄπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ βαρεῖα,
και σὺν πρώτ' ἀνδρειωμένη
χαίρε χαίρε, λευθεριά.

Μόνον γὰρ ψωμοῦ καρβέλια
τὴν ἀνδρείαν μας κεντρεῖ,
γὰρ χωρὶς αὐτῆς καὶ γὰρ ἀμείλιχα
πέρις ὄπλα καὶ βρονταῖ.

Μακεδόνων τάφος σκάβεις,
σπλαχνομένων κοπελῶν,
καὶ φερόμενοι κα' ἀνάβεις
κληρονομίους ἀμπελῶν.

Στέλλεται στρατὸς πολὺς,
Μοίραρχοι κα' Εἰσαγγελεῖς,
καὶ φωνάζουν: ἔλελεθ',
Μοίραρχε κα' Εἰσαγγελεῖ!

Τὸν πυρρίχιον γυροῦσαν
Δημάρχοι καὶ Σολωμοῖ,
κα' ἀπ' τὸ Γύθειο γυροῦσαν
καὶ τοὺς στείλῃ Συδρομῶ.

Μισθωτοὺς καθεὶς συναίει,
πλὴν τὸ Γύθειο φωνάζει
πῶς οὐδέτερον θά μείνῃ
στοῦ πολέμου τὸ καμίν.

Χαίρε κάλι, τοῦ γελῆς
μὲ τοῦρκα κακτακτά,
κα' ἢ βαρῦβρομος Ἑλλάς
τὴν Ἑλλάδα κακτακτά,
ποῦ μακρὰν τῆς πρῆτευσης δίχως Ρῆγα προσταγῆ
μόνη πόλεμον κηρύττει, μόνη συνθηκολογεῖ.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Βρε Φασουλῆ, εἰ τρεῖς τριμηναίαι
ἔγιναν εἰς τὸ Φάληρον λαμπραῖς λευδοδομαίαις.

Ἐτραχαν βάραις στὰ νερά
κα' ἔμετε τῆς ἐκτουτοῦσῃαι,
ζήτω φωνάζει κα' οὐρα
καὶ τῆς ἑρακοροτοῦσῃαι.

Φυτοῖς μπάτρῃ δυνατὸς κα' ἔκανε τριμηναία,
μὰ μὲς στῆς βάραις τῆς λοιπαῖς ἐπρόβαλε καὶ μία,
κα' ὁ Κόντες ἄλος χαίρει
ἦταν σ' αὐτὴν βαρκάρης.

Μὲς στῶν κρημάτων τοὺς ἀρούς ἔγινον σὺν οὐδοῦρα
κα' ὁ Κόντες ὄς του κα' ἔβγαλε τῆς βάραις τὴν σκιδουρά,
ὄντες καὶ νομοσχέδια κα' ὄργανομοῦς στρατῶν
καὶ καθεὶς περὶ τῶν,

κα' ἔπει περνοῦ ἔλευθερος τὸν ἕνα κα' ἄλλον κῆδο,
κα' ὁ κόσμος ἐξερῶνις: Κόντες Βαρκάρη, σκιδουρά.

Μὰ κα' ἄλλη βάραις πρόβαλε κα' ἦταν σ' αὐτὴν βαρκάρης
ὁ Κορδονίδης τῶν θεσμῶν καὶ τῶν πολέμων Ἄρει.
Οἱ πακαρίγοι μίτινα, μίτινα κα' ἔλ' οἱ φλόκοι,
κα' ὁ γέρος ἄγωνίζεται μετὰ τοῦ Θεοτόκη,
καὶ προσπαθεῖ, βρε Φασουλῆ, μὲ τρόπο νὰ τρακάρῃ
τὴν βάραις τὴν περὶρημ τὸ Κόντε τοῦ Βαρκάρη.

Γεῖά σου, τοῦ λένε, ποῦφθασις ἀπὸ τὴν Κρησιῶν
κα' ἤλας μετὰ τὸ σκαρίδι σου σπῆ φουσκοβλασσιά.
Βγάλε, τοῦ λένε, τῶν θεσμῶν τὴν περὶ τῆς σκιδουρά,
βγάλε τοὺς λόγους ποῦβγαλες γὰρ τούτους, κολοσσέ,
βγάλτους, καὶ μίτινα Θεοδώρη, γὰρ νὰ μὴ τὰβρηρ σκούρα
καθὼς μ' ἔπεινον τὸν Μπερὲ καὶ μετὰ τὸν Πρεσσοῦ.

Κα' ἔτραχαν οἱ Βαρκάρηδες κα' ἔγινον κρητῆς τῶν ἔγιναι,
ὄπλα κυτῶ, βρε Φασουλῆ,
κα' ἔπεινον τὸν μουστακαλῆ,
ὅπου συγκνίκαις ἔρχεται μετὰ βάραις ἀπὸ τὴν Ἀγίνα.
Κα' αὐτὸς ποῦ λὲς ἐσπρίγγο μετὰ στὸ γκαλὸ νὰ δράσῃ
καὶ νὰ τοὺς ἔσπερῶν.

Ὁ κόσμος ἐνεθάρρυνε κα' αὐτὸν τὸν μουστακάτο
κα' ἔτραχαν οἱ Βαρκάρηδες μετὰ ὄρμον δυνατὸ,
κα' ὄσα τῆς βάραις ἔδλεπον νὰ γέροντο ἄνω κάτω
καὶ ἰσχυροῦ ἀληθινὰ κα' ἔκαναν ἔμετό.
Κα' ἔγινον μεγάλην αἰσθητικὴν καυτίας ἀπὸ τῶν
μονάχους μου πρὸς ἐμεῖς ἐπῆγα κατ' ἰδίαν.

Ἀπὸ τὴν Σπάρτην. — Στὸς καιροὺς τοιαύτης εὐνομαίαις
μεγάλως μ' εὐχαρίστησε μετὰ τῆς λευδοδομαίαις
τοῦ Κόντε, τοῦ Μουστακαλῆ,
καὶ τοῦ Κορδοναρέλου...
στὴν Σπάρτην ἔρε μὲς καλεῖ
περὶ σταριδομῆτου.

Καὶ κλίνο γόνυ ταπεινὸν
στὸν Κύριον τῶν οὐρανῶν.
Σὺ μόνος ὤσασις γινεῖς
κα' ἐπίδωλον ἐξ οὐρανοῦ,
κα' ἐπίσκεψαι παρακαλῆ
τὴν σταριδομῆτερον αὐτῆν,
καὶ ὄσα μὲς μετὰ τὸ καλὸ
ἀπὸ τρομάρας περὶ τῆν.

Κα' ἐκ τοῦ Μιστρε μὲς ἔστειλαν βοθηταῖς προστάταις
κα' ὁ Λεωνίδης ἐπαρτε πρὸς τὸν ἄρχον τὸ κράτος:
Ὡ ζεῖν ἀγγέλλειν πανταχοῦ τῆς γῆς τῶν ταχοροῦσῃαι
πῶς ἕνας κα' ἕνας εἰμεθα
καὶ πάντες τῆς αἰμεθα
πειθόμενοι τοῖς ῥήμασι γαμῶν τε καὶ κουνιάδων.

Ἐντὸς ὀλίγου ἔξομε στῶν Ἀθηνῶν τὴν πρῆλη,
καὶ Σπαρτιάτου τοῦσῃαι δὲ ἔσοι ρουστανέλια,
ποῦ νὰ τῆς βάραις, κουτενέ,
καὶ νὰ φωνάζει: ἀντε ντε.

Ὁ τῆς Ἀθῆνας εὐγενεῖς καὶ γὰρ ἀριστοκράται,
ὄς χαίρετον καὶ παλαιὸι καὶ νέοι Σπαρτιάται,
καὶ Δημάρχοι καὶ Σολωμοῖ, Ἄγιοι καὶ Κλασιμοῖ,
κα' ἴσως κἀλλοῦν στὴν Κρησιῶν νὰ παῖδον λούου-τένους.